

מסורת הש"ס

(א) לקמן כא: [וישנ']
(ב) כימי כי עקלים פ"ו
(ג) חג, ג' ו' נדה ט:
דיה גנות' (ד) [וישרי]
ונדא' ליהא ונר' ר' ר' ר' ר'
ר' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
על פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'
[ונדא' ליהא ונר' ר' ר' ר' ר'
לפניו חסא ב' פ' פ' פ' פ'
כ' ר' ר' ר' ר' ר' ר' ר' ר'
(ה) [וישנ']
(ו) ונר' חסא ב' פ' פ' פ' פ'
דיה גנות' (ז) [וישרי]
ר' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ' פ'

מוסף רע"י

[illegible]

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

רבנן לכל אדם ליבטל בלבו בחמלת שש
זכרון טובא שהרי עסוק בשריפתו: כיון
עברו חמש אסור בחמץ לדברי הכל
לו ולא מצי מבטל ליה בלבו וכיון דחס
עבר עליה:

וניבטליה בשית כיון דאיסורא דרבנן עילוייה
 כדאוריייתא דמיא ולא ברשותיה קיימא
 ולא מצי מבטלי ^אדאמר רב גידל אמר ר'
 חייא בר יוסף אמר רב אהמקדש משש שעות
 ולמעלה אפילו בחימי קודשיתא אין חוששין
 לקידושין ולבתר איסורא לא מצי מבטלי
 ליה והא תניא היה יושב בבית המדרש
 ונוכר שיש חמץ בתוך ביתו מבטלו בלבו
 אחד שבת ואחר יום טוב בשמא שבת
 משכחת לה כגון שחל ארבעה עשר להיות
 בשבת אלא יום טוב בתר איסורא הוא
 אמר רב אחא בר יעקב הכא בבתלמיד
 יושב לפני רבו עסקין ונוכר שיש עיסה
 מגולגלת בתוך ביתו ומתירא שמא תחמיץ
 קדים ומבטלי ליה מיקמי דתחמיץ דיקא
 נמי דקתני היה יושב בתוך בית המדרש
 שמע מינה: אמר רבה בר רב הונא אמר
 רב הפת שעייפשה כיון שרבתה מצה מותרת
 היכי דמי אילמא אידע בה דחמץ היא כי
 רבתה מצה מאי הוי אלא דלא ידעין בה
 אי חמץ הוא אי מצה הוא מאי איריא כי
 רבתה מצה אפילו כי לא רבתה מצה נמי
 נזיל בתר בתרא מי לא תנן ^אמעות
 שנמצאו לפני סוחר ברהמא לעולם מעשר
 בהר הבית חולין בירושלים בשעת הרגל
 מעשר בשאר ימות השנה חולין ואמר רב
 שמעיה בר זירא מאי מעמא הואיל ושוקי
 ירושלים עשוין להתכבד בכל יום אלמא
 אמר' קמאי קמאי אזלי ליה והני אחרני נניהו
 יהבא נמי נימא קמא קמא אזלי והאי דהאידיא
 הוא שאני הכא דעיפשה מוכיח עילוייה א
 עיפשה מוכיח עילוייה כי רבתה מצה מאי

הוא אמר רבה לא תימא שרבתה מצה אלא
אי הכי פשיטא לא צריכא דעיפושה מרוב
מרובה איגליא מילתא דוראי חמיץ מעליא
ימי מצה עילוייה אמרין כל יומא ויומא נה
ועפשא טפי ומי אולנין בתר בהרא והא
תיבה שנשחמשו בה מעות חולין ומעות
אם רוב מעשר מעשר אמאי לילוי בתר
הכא במאי עסקינן כגון שנשחמשו בה מעות
איהו מהן בסוף רב וביד אמר כגון שנשחמשו
אמר כגון דאשתכח "בנומא: אמר רב יהי
מבשר רב פפי אמר משמיה דרבא (אומר) "ל
דרבא על ביעור חמיץ בלבד כולי עלמא
ממעשר ולא אמרי' קודם הרגל נפול כדאמרן גמלאין בזה היום והוא
קודם הרגל הוו משחמחי בשעת צידוד אבל הר היום מתוך שהוא משופש
גלוי ואינו עשוי להמכר. אלמא בכל דבר העשוי להמכר איזו לארבעה
ז' ראשון כדי שאלו יתפסו וכל שכן דאשתכח דקדקו אז אור לארבעה
ז' וז' תריס וסוף היום: שרבו ימי המלא' ורחמי להיות מעופש משנת
קודם והא מלא הלא: אם רוב חולין. שנשמשו בה חולין אלמא בתר רובא
חולין ביות ו' וביסוי א': בנומא. ליתא למימר זיל בתר בהרא דקמא
: כן עשר כולי עלמא לא פליגי דלהכא משמע. ושפיר דמי דברכה קוד

תעשר. פ"ה אע"פ דאיכא למתלי
נפשיקא תלין לחומרא ואין גרסה
דשאר מעות לפלגא דמוכר וה"ל
זו ריבא דכמה בני אדם עומדים על
דכמה אחת לקנות: **בהר** הרב
לעושים חז"ין. מקשה ר"י היך נמצאו
שם הו' אחר צ"פ הרווא (גירסת סב.)
אלא יכנס צהר הנית מנעושת הצרורות
בסדינו ואור"י דאינו אקור אלא
היבא נטשאן בפרסיה בסדינו
דנצי' הוא גרסה הכולן שם
לסחורה אבל בינינא לאו:

עשויון להתכבד בב' יום. קשה
לר"י דמסקי' בפרק דס'
הנדה (נדה ט' וס') גבי שרץ שנמא'
במבוי אין חזקתו מחכנד אלא על
ידי בדיקה ומירץ דשרץ שהוא
בנעדרה אין חזקתו כל כך מחכנד
כמו במעוטה:

בלבער כ"ע לא פאלי דעמא
משמע. מכאן היה
מזרין רש"א לנרן לפני המילה
להכניסו דאי לאחר המילה ישקר
בזכרוו להכניסו להנא משמע
עבוד שזרן לנרן עובד לעשימו
ולא נראה לר"מ דנפקר ר' אליעזר
דמילה (שם דף קא: ושם) מינא המל
אומר אקד"ו על המילה אפי הכן
אומר להכניס משמע לאחר המילה
מקומו אפי"ו דלהכניס משמע להנא
אלא קשה דלא על זאת הגעשה עכשיו
מזכר אלא משבח ומודה להקב"ה
שזו על המילה שכתב לידו ומקומו
כאן לגלות ולהודיע שזו המילה געשה
לשם ויזני ולא לשם ע"ג ולא לשם
מורא ולא לשם הר גריס ואין נרין
לנרן עובד לעשימו אלא במקום
שעושה המורה הוא מזכר אבל
כשמצד אחר לא ומדע שהרי ברב
אירוסין אינו מזכר אלא אחר אירוסין:
י

ימא השרבו ימי מצה עילוי
 מהו דתימא כיון דעפוישה
 א קא משמע לן כיון שרבו
 חמימא אפה ושדא עילוי
 א ר' יוסי בר יהודה אומר
 ועשר אם רוב חולין
 יא אמר רב נחמן בר יצחק
 חולין ומעות מעשר ואין ודע
 בה ציבורין ציבורין רב פפא
 ה הבורק צריך שיברך מאי
 ר חמין רב פפא אמר משמיה
 פ פליגי דודאי להבא משמע
 ר

סוקין ירושלים עשויים להמכר בכל
דורות מכבדתו מעפרו ועוד שאין אדם
קמאי אורז וסמך חכמה שמשמשת
עשר והאי דבתרא היא ומנה היא:
הפסח: אי הכי פשיטא. אפי' ספק
ין ולא בתר בתרא: ליצורין ליצורין.
הא שקליניהו משום דיש לחוש שמא
עשיית המנה צעין מדלקמן [עין]:
מעיקרא

עין משפט
גר מצודה

לח א מ"י פ"ה מה' י
 ישיבת הלכה א סנה
 עשין מה עזרי"ם ס"י חנה
 טושי"ע ארי"ם ס"י כה
 ספי"ק כל:
 ב ב מ"י פ"ה מהלכה
 חתן ומלכה הלכה י
 טושי"ע ארי"ם ס"י חנה
 ספי"ק ח:
 בא ג מ"י פ"ה מהלכה
 מ"ש וז"ר הלכה י:
 מב ד ה טושי"ע ארי"ם ס"י
 חתן ספי"ק ד:
 בנ ד מ"י פ"ה מהלכה
 מ"ש וז"ר הלכה יא:

רבינו חננאל

וּבְנֵיכֶם יִשְׁעוּ בְּשֵׁנֶיךָ
לִפְנֵי בֶן הַבְּעִיר וְ
מִשֵּׁה הָרִא, מִרְדּוּ
קִרְדֻּתְהֶם אֲשֶׁם חֻקִּים
וְאֵן מִחֲמִצֵּי הָרִא, אֲפִלּוּ
אֵל כִּינֵן הַשְׁרֹשְׁתוּ בְּ
אִסּוּר תִּהְיֶה אֵן כִּחֲסִין
גִּמְרֹ, וְאֶקְשִׁין וְכִי בַת
אִסְרֹא לֹא כִּצִּי מִבְּטֵל
יִלֵּי, וְהַתְּחִינָה יִלֵּי
בִּבְתֵּי הַמְּדוּרָה וְנִבְטֵל
לֹא חֲסִין כִּינֵן בְּטֵל
כִּבְלוּ אַחַד שִׁבְתֵּי אַחַד
יוֹם טוֹב, וְהָיָה יוֹם טוֹב
לֹא מִשְׁכַּחַת לֹא אֵלֶּה בַת
מִבְטֵלֹ, וְאֶקְשִׁין וְקִרְדֻּתְ
וְשִׁעֲנִין (לֹא) חֲתֻלְמִסֵּי
שִׁישִׁי לֹא חִישֵׁי מִגְּלֹגְלֹת
בִּכְחוּן בִּדּוּם טוֹב מִסְּקִירִים
שֵׁשֶׁת הַחֲמִינִין מִשְׁקִירִים
מִבְטֵלֹ קִרְדֻּת שְׁתַּחֲמִינִין,
דִּיקָא וְמוֹ קִרְדֻּת הִיָּה יוֹשֵׁב
בִּבְתֵּי הַמְּדוּרָה שֵׁשֶׁת
שִׁישִׁיפֵּהֶם לֹא עֵדִי אֵן מֵתָה
אֵן חֲתֻלְמִסֵּי אֵן אִבֵּי רִי
מִצֵּה מִחֲמִצֵּי הָרִא, מִרְדּוּ
אַחֲרֵי הַסֵּסֶה, וְאֶקְשִׁין
וְיִחַל בַּת בְּתָרִיל, לְכִלְמֹר
לְכִלְמֹר(בְּמִסְתֵּי, מִשְׁעֵר, כִּי
מִשְׁעֵרֵשׁ לֹא חֲסִין שְׁתַּחֲמִינִין
מִצֵּה הָרִא, שֶׁ אֵן מִצֵּה הָרִא
הַן שְׁתַּחֲמִינִין כִּי עֵבֶר, בִּי
לְפִי חֲתֻרִי בְּחִמָּה לְעוֹלָם
מִשְׁעֵר, לְכִלְמֹר מִשְׁעֵרֹת
מִשְׁעֵר שֶׁנִּי קִינֵן הַמִּשְׁעֵר
כִּדְרִשִׁי וְנִתְחַתֵּה הַסֵּסֶה לֹא
כִּדְרִשִׁי אֵלֶּה מִשְׁעֵרֹת כִּבְקִי
וְנִבְצָא, וְשִׁעֲנִין אֵלֶּה עֵשֶׂה
הָרִא לְכִלְמֹר
עֲשׂוֹן לְהַחֲבִיד כִּלְכִּי יוֹם,
וְלֹא אִסְרוּן אֵלֶּה אֲחִילֵי
וְלֹא אֲחִילֵי נִתְנוּ לִי
וְאֶקְשִׁין וְמוֹ אֲחִילֵי אֵלֶּה
הָאֲחִילִין, וְהַתְּחִינָה רִי
אֲסוּר הִיָּה שְׁנִשְׁמַשֵּׁה בַּה
חֲלִילִין מִשְׁעֵרֹת אֵן רֹב
חֲלִילִין מִשְׁעֵרֹת וְאֵן רֹב
מִשְׁעֵרֹת מִשְׁעֵר, לֹא חֲקִיל
אַחֲרִינִין, וְשִׁמְקִין לְכִלְמֹר
דִּיעֲנִין אֵיזֶה מִן הָאֲחִילִין,
אֵן כִּנֵּן שְׁנִשְׁמַשֵּׁה בַּה
צִבּוּרִין, צִבּוּרִין, לְכִלְמֹר
עֲשׂוֹן כִּבְקִי וְצִבּוּר אֲחִילֵי
וְשִׁמְקִין כִּבְקִי אֵלֶּה מִן הָאֲחִילִין
אֵן מִצֵּה הָרִא, אֵן מִצֵּה
בְּחִמָּה דִּיקָא לְכִלְמֹר לֹא
אֵלֶּה אֲחִילֵי, אֲחִילֵי
יִהְיֶה הַבּוֹדֵק שִׁמְקִין
קִרְדֻּת שִׁחֲחִילִי לְכִלְמֹר,
מִכִּי, וְאִסְמִיקֵי לְחִלְמָה
אֲקִבִּי לִי בְּעִזֵּר מִן

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones